

Inderne bekymrer sig ikke om det amerikanske valg

GLOBAL KOMMENTAR

SHASHI THAROOR,

TIDLIGERE FN-UNDERGENERALSEKRETÆR

USA's præsidentvalg er på trapperne, og det mest overraskende aspekt ved valget ud fra en indisk synsvinkel er, at ingen i New Delhi bekymrer sig om udfaldet.

DER HERSKER i dag bred enighed blandt indiske politikere om, at uanset hvem der vinder det amerikanske valg, er de indisk-amerikanske relationer mere eller mindre på rette spor.

Både demokrater og republikanere har

været ansvarlige for denne udvikling.

Under hele den kolde krig var verdens ældste og verdens største demokrati i det store hele fremmedgjort over for hinanden. Intet illustrerer bedre USA's indledende ligegyldighed end præsident Harry Trumans reaktion, da Chester Bowles anmodede om at blive udnævnt til landets ambassadør i Indien. »Jeg troede ellers, at Indien var et stort kaos af fattige mennesker og køer i gaderne, hekседoktorer og folk, der sidder på glødende kul og bader i Ganges ... men det var ikke gået op for mig, at nogen mente, det var vigtigt«.

USA's præference for at skaffe sig anti-kommunistiske allierede, hvor uspiselige de end måtte være, knyttede Washington til Pakistans stadig mere islamistiske diktatur, mens det alliancefri indiske diktatur blev sendt i armene på det verdslige Sovjetunionen. USA's regering havde kun foragt tilovers for alliancefri lande; Eisenhowers udenrigsminister, John Foster Dulles, gjorde sig bemærket med en udtalelse om, at »neutralitet mellem det gode og det onde i sig selv er af det onde«.

Pakistan blev på den anden side en af

gørende brik i den amerikanske strategi, der gik ud på at inddæmme Sovjetunionen, og i supermagtens senere åbning mod Kina. Fra Indiens synsvinkel udviklede USA's eftergivenhed over for Pakistan sig til åbenlys fjendtlighed, da USA sendte sin Sjette Flåde ind i Den Bengalske Bugt som støtte for det pakistanske folke-drab i Bangladesh i 1971. Der faldt snart ro over gemytterne, men USA havde hele tiden indtryk af, at Indien hældte mod Kreml, hvilket næppe var nogen anbefaling for at opbygge varme relationer i amerikanske øjne.

Da den kolde krig sluttede, og Indien lancerede en ny udenrigspolitik, samtidig med at landet blev mere og mere integreret i den globale økonomi, satte der et tårn ind. Da Indien foretog en prøvesprængning af et atomvåben i 1998, udløste det nye amerikanske sanktioner.

Præsident Bill Clinton begyndte at vende skuden med et enormt vellykket statsbesøg i Indien i 2000, det sidste i hans embedsperiode. George W. Bushs regering bragte tingene endnu længere med en forsvarsaftale i 2005 og en banebrydende aftale om civilt atomart samarbej-

Under hele den kolde krig var verdens ældste og verdens største demokrati i det store hele fremmedgjort over for hinanden

de i 2008, der fortsat er en hjørnesteen i de ændrede relationer.

Den atomare aftale fik to samtidige konsekvenser. Den gjorde Indien til medlem af det globale nukleare selskab, selv om landet nægtede at underskrive ikke-spredningsaftale for atomvåben (NPT). Og vigtigere endnu: Den var en bekræftelse af, at USA ikke længere var alene om at skille sig ud fra andre lande. Takket være USA - som tvang de 45 lande i Nuclear Suppliers' Group til at æde deres bekymringer om, at særbehandling af Indien kunne danne præcedens for upålidelige nukleare aspiranter som Pakistan, Nordkorea og Iran - findes der i dag en 'indisk undtagelse'.

Noget så dramatisk kunne ikke ske under præsident Obama. Der blev hverken udtænkt eller gennemført spektakulære gennembrud, og det var også svært at forestille sig, hvilke det skulle være. Men Obama - som havde et billede af Mahatma Gandhi hængende på sit kontor i det amerikanske Senat, bar en medaljon med hinduguden Hanuman og ofte talte om sit ønske om at opbygge et »tæt strategisk partnerskab« med Indien - spille-

de på de rigtige symbolske strenge i New Delhi og overbeviste et vrangvilligt parlament.

I årene med Obama er der sket fremskridt - de små, men vigtige skridt, som til sammen styrker rygraden forholdet. Aftaler om tilsyneladende trivielle emner som landbrug, uddannelse, sundhed og endda rumforskning og forsyningsikkerhed på energiområdet vidner om det stadig tættere samarbejde. De to regeringer har også varslet initiativer vedrørende ren energi og klimaforandringer. Betydelige handels- og investeringsaftaler har bekræftet, at de to lande efterhånden har fået større interesser i hinanden, end de nogensinde har haft.

Derfor vil inderne, ligesom alle andre, følge det amerikanske valg med mere end overfladisk interesse. Men i modsætning til de fleste andre lande vil de ikke bekymre sig særlig meget om resultatet.

Shashi Tharoor, tidligere indisk minister for eksterne anliggender, er medlem af Indiens parlament og forfatter til en række bøger. © Project Syndicate

Oversættelse: Lorens Juul Madsen